

הלכות יום טוב תצט

להדלקה ואין כאן נולד כלל וכן חתיכת שעוה שיוכל להניח פתילה על גבה מותר לטלטלה ביו"ט^ה אלא א"כ הקצה אותה לסחורה שהרי היא ראויה להדלקה (ג) ומכל מקום נכון

קונטרס אחרון

(ג) ומכל מקום נכון לזהר בו. זהו כד פשוט לדברי האומרים כה לא ניתנו עצים אלא להסקה, וכן פסק בשו"ע סי' תק"ב כו, ופירש הר"ן כז ומג"א שם כח הטעם משום דאין תורת כלי עליהם, א"כ הוא הדין והוא הטעם לחלב ושעוה שאין עליהם תורת כלי כט ואינם עומדים אלא להסקה, דהרי הם כעצים יבשים העומדים להסקה. ומה שסתם המג"א כאן^ל דמותר לטלטל, היינו משום דאיירי כאן אליבא דהגהות אשר"ל לא ורש"ל לב דהם סוברים דמותר לטלטל עצים לכל דבר כמ"ש בס' תק"ב במג"א לג וט"ז לד עיין שם. אבל לענין הלכה לה ודאי יש לחוש לכתחלה לדעת הרי"ף^{לו} ורמב"ם^{לז} ור"ן^{לח} ומגיד משנה^{לז}, שבשו"ע^מ פסק כמותם בלי שום חולק:

הנה המג"א^{מא} מסתפק דבזמן הזה שאין דרך למלוח על גבי העור אפשר דאסור למלוח על גביו ביו"ט כמו על החלבים לטעמו של הר"ן ז"ל^{מב}. ולא העתקתיו, משום דלדעת הטור פשיטא דאין לחלק בהכי, דאם לא כן למה לו ליתן טעם^{מג} משום דבמליחה מועטת די להו, תיפוק ליה כיון דאין דרך למלוח על גבי חלבים מוכחא מילתא. וכיון דלהטור פשיטא ליה, אין ספיקו של הר"ן מוציא מידי ודאי של הטור^{מז}. ועוד שגם להר"ן יש לומר דלא חלקו חכמים בין זמן לזמן ולגמרי התירו מליחה על גבי העור ביו"ט. וכהאי גוונא ממש כתב הבית יוסף^{נא} בס' י"ג והביאו לפסק הלכה המג"א שם בס"ק ז' עיין שם^{נב}:

הנה מהר"צ שפיץ^{נא} השיג בכאן על המג"א^{נב}, וכל דבריו אינם אלא להראות בקיאות, שידע מה שכתבו התוס' פרק נוטל^{נא} כאילו נעלמו דבריהם מהמג"א^{נב}. ונהפוך הוא, כי הוא לא עיין מה שכתבו^{נא} הרי"ף^{נב} ורמב"ם^{נב} ורז"ה^{נב} והרמב"ן^{נב} והרשב"א^{נב} ומגיד משנה^{נב} שהם חולקים על

סה מ"א שם.

ציונים לקונטרס אחרון

הבריות, שכן הוא גם בטליות שלנו למצוה שאין גנאי בהפשטתו.

מו וכן הוא לעיל שם ס"ח.

מז בהגהתו על גליון המ"א (בדפוסים שלנו, בחתימת: מהרש"ך. ובדפוס דיהרנפורט תסב,

בחתימת מהרצ"ש. ובס' תקא למ"א ס"ק יד, בתוך הגהות עטרת זקנים, גם בדפוסים שלנו בחתימת:

מהר"ר צבי שפיץ. ראה אודותיו מוריה שנה יא גליון יא"ב ע' פב. כללי הפוסקים וההוראה כלל שדמ).

מח סק"ט (שהחלבים אסורים בטלטול מטעם נולד שאסור ביו"ט). ולשיטתו אוזיל המ"א בס' תצה

ס"ק ז, ובס' תקא ס"ק יד. ובהגהות הנ"ל, בג' מקומות אלו חולק על המ"א, ועליהם משיב כאן רבנו.

מט קמג, א ד"ה עצמות (שעצמות שראויים למאכל בהמה מותרים לרבי שמעון), וד"ה אנו (דקיי"ל

כרבי שמעון).

נ שכתב על המ"א: נ"ל דכל דבריו בסעיף זה הם שלא בעיון הפוסקים היטב.

נא הפוסקים שביו"ט אסרו אף מוקצה (וכל שכן נולד), שהיא הדעה האמצעית דלעיל סי' תצה

סי"ג, וש"נ.

נב ביצה (כב, א).

נג פ"א הי"ד.

נד (א, ב; יח, ב. עכ"פ בדברים שאסורים בשבת מטעם מלאכה).

נה במלחמות שם ושם.

נו ב, ב ד"ה ונפליג, ובעבודת הקדש ש"ב ס"ט.

נז שם.

כד לכללות קו"א זה — ראה נימוקי יו"ט.

כה גמרא לג, א לח"ק (במשנה שם לב, ב).

כו ס"ג. דעה הא' דלקמן שם ס"ח.

כז (יח, רע"ב).

כח סק"א. וכדלקמן שם.

כט ראה לעיל סי' שיד סכ"א. ולענין נר שעוה ראה לעיל סי' תצה קו"א סק"ח וש"נ.

ל סק"ט.

לא פ"א סי' טז (שהתיר לטלטל חלבים). פ"ד סי' יב (דלא אמרינן לא ניתנו עצים אלא להסקה).

לב פ"א סי' לב (שהתיר לטלטל חלבים). פ"ד סי' טז (דלא אמרינן לא ניתנו עצים אלא להסקה).

לג סק"ג.

לד סק"ד. שהיא דעה הב' דלקמן שם ס"ח.

לה ראה גם לקמן סי' תקב סוס"ח. לעיל סי' תמו קו"א סק"ג.

לו (יח, רע"ב).

לז פ"ד הי"א.

לח (יח, רע"ב).

לט שם.

מ סי' תקב ס"ג.

מא סק"י.

מב (ה, ב) ד"ה אין (שאסור למלוח הבשר ע"ג החלבים דאין דרך למלוח עליהם).

מג הובא בפנים ס"ט.

מד ראה כללי הפוסקים וההוראה כלל לב.

מה ד"ה ואפשר (בנפסק לו חוטי ציצית בשבת בכרמלית, שאין צריך לפשוט הטלית מחמת כבוד